

Gergely Katalin És A Francia Ügyvédi Kamara Elnöke

Ezen a képen a Francia Ügyvédi Kamara elnökével vagyok lefényképezve a Szabadság hegyen, a Francia Ügyvédi Kamara fogadásán, ami 1963-ban vagy 1964-ben lehetett. Ez a kép ment ki Párizsba, meg ami a Tudományos Akadémián készült, és valaki visszaküldte Párizsból, hogy ez ment ki rólam, ez jelent meg. A jogi egyetemem 1949 júliusában fejeztem be 'summa cum laudé'-val és szinte még aznap elkezdtem dolgozni. Huszadikán avattak, és délután már bementem az egyes számú ügyvédi munkaközösségbe. De akkor még Kölcseynek hívták, nem egyesnek. Ez volt az egyetlen. Azért mentem a munkaközösségbe, mert privát ügyvéd akkor már nem vett föl, mert nagyon sok adót kellett volna fizetnie. Ott egy Révai Tibor nevű főnök volt Ő Munkácsról jött, a Szovjetunióból azzal, hogy munkaközösséget alakítson Magyarországon. Én az ő jelöltje voltam. Aztán az egyetemre ment át magánjogi profnak, és a baráti kapcsolatot élete végéig tartottuk. Nagyon-nagyon szerettem, a feleségével még most is jóban vagyok. Tehát az avatásom után én oda bепenderültem, és közöltem, hogy engem most avattak doktorrá, és itt szeretnék ügyvédjelölt lenni, mert itt több ügyvéd van, és arra specializálhatom magam, ami nekem tetszik. Azt mondta, jó, de meg kell várnia a munkaközösség többi tagjának a véleményét, és értesíteni fognak, hogy fölvettek-e vagy sem. És rá három napra kaptam egy sürgönyt, hogy azonnal jelentkezsem. Felhívták a rektort, a Marton Gézát [Ő 1948--52 között a jogi kar dékánja volt. -- A szerk.] referenciát kérni rólam, és azt mondta, hogy borzasztóan sajnálom, hogy ügyvédjelöltnek akar menni, mert itt akartam tartani a tanszéken. Úgyhogy fölvettek. 1949. szeptember elsejétől lettem ügyvédjelölt, és onnan mentem nyugdíjba is. És szinte rögtön az után, hogy felvettek a Kamarába, katonai védő is lettem. Akkor volt nálunk ez a fokozott női program, hogy a nők és az egyenjogúság. 1949. szeptember huszadikán jegyezték be, és szeptember huszonhatodikán kaptam egy értesítést, hogy a katonai védők sorába felvettek. Az ügyvédi munkám mellett tudományos munkát is végeztem. A Tudományos Akadémián voltak előadásaim. És tagja voltam a Nemzetközi Nőjogász Szervezet vezetésének [Fédération Internationale des Femmes des Carrieres Juridiques (F.I.F.C.J.), azaz Női Jogászok Nemzetközi Szervezete]. Gyakorlatilag a világ összes jogásznője, aki bíró, közjegyző, ügyvéd, szóval jogász volt, tömörült egy ilyen B konzultatív

státuszú szervezetbe, ami az ENSZ-hez tartozott. Ez a B konzultatív státusz azt jelentette, hogy másodrangú. Részt vehettünk minden ENSZ gyűlésen, szavazati jog nélkül. Ennek egészen a nyugdíjba vonulásom napjáig én voltam az egyik magyar vezetője. Mindig kipécéztem magamnak valamit, mert rettentő szerettem a tudományos munkát is. Kevésnek találtam a mindennapi ügyvédi ténykedést, ami tulajdonképpen nem az én iniciatívámból indult ki. Jött az ügyfél egy konkrét üggyel, és akkor azt képviselni kellett. Nekem meg impulzust adott valamelyik ügy, hogy elkezdjem kutatni, hogy ez milyen összefüggéseket tartalmaz, és elkezdtem ráállni, már amennyi időm volt. Nagyon sokat dolgoztam. Publikálni viszont nem nagyon sokat publikáltam. Azt szeretnék volna, ha a kandidatúrát megcsinálom, de az, hogy az ember dolgozzon mint ügyvéd napi tizenkét órát, és közben kutatómunkát végezzen könyvtárakban, pont amikor munkaidő van, nem fért össze. És közben még letettem a felsőfokú nyelvvizsgákat franciából és németből, mert az is kellett, hogy a nemzetközi konferenciákon fordíthassak. A nemzetközi kongresszusokon én fordítottam. Kijött mindig két rádiós velünk, és én fordítottam az interjúkat, úgyhogy aztán 'hálából' velem is csináltak sokszor interjút. Aztán a rádióban sokszor kértek tőlem interjút. Én voltam a Magyar Rádióban a kedvenc egy ideig. A Magyar Tévén egyszer voltam, ez lehetett 1962-ben vagy 1963-ban, de a rádióba rendszeresen hívtak.